Jenomže Juliini rodiče neměli na nový dům dost peněz. A tak si šli do banky nějaké peníze půjčit. Víte, koho byla ta banka? Tomu nebudete věřit – jejich nového souseda. Ano, toho pána, který má největší dům na Kopci a zrovna vedle naší autobusové zastávky.

S penězi už to šlo snadno. Zavolali zedníka Tročku a společně se dali do díla. Táta házel lopatou, jezdil kolečkem a nosil cihly, máma vařila v kotlíku za domem guláš a zedník Tročka se oháněl lžící. K tomu si bez přestání pískal. Postupně se z autobusové zastávky stala kuchyň s jídelnou, vzadu přibyl špajz a stejně malinkatá koupelna. Z kuchyně vedly příkré schody do patra, kde se pod střechou krčily dvě ložnice. Jedna pro Julii a jedna pro mámu s tátou. Oprýskanou omítku oškrabali a zedník Tročka udělal novou. Nakonec táta vymaloval, máma uklidila a mohli se stěhovat.

Dnes byste nevěřili, že tu někdy stála autobusová zastávka. Snad jen v kuchyni na zdi zbyl držák na jízdní řády. Ale místo odjezdů autobusů na něm bývá napsaný jen seznam věcí, které je potřeba koupit. Vejce, sůl, cukr a brambory.

Soused Krysák

Táta stále spí? Budeme na něj hodní a zatím se podíváme na ještě jeden dům. Na ten největší dům široko daleko, co stojí hned vedle domu Julie a jejich rodičů. Kdo si ty dva domy prohlížel z ulice, nestačil se divit. Nalevo nejmenší dům, jaký kdo kdy viděl, a napravo

Krysákův dům

Dům, u kterého jste se nedopočítali oken a ke kterému se vinula od silnice dlážděná cesta lemovaná malými lampičkami. Vedle domu leželo jezero s ostrovem, na ostrově stál maják, který měl malá dvířka. Ta se každou hodinu otevřela, vykolíbala se plechová kachna, zamávala křídly a schovala se zase zpět.

Ptáte se proč? Inu lidé, kteří mají moc peněz, si pořizují takové hlouposti. A Krysák měl peněz nepočítaně. Odkud se braly?

Měl velikou továrnu a vyráběl v ní jed na krysy. Jen si nikdo nevšiml, že krysy jeho jed mlsají a tloustnou po něm. Co Krysák dělal, bylo zkrátka vždycky na levačku.

Měl také banku. Ta půjčovala lidem peníze, ale dělala to tak fikaně, že se ještě nikomu nepodařilo je vrátit. Jeden splácel auto, druhý dům, třetí televizi, čtvrtý kaktus… Dokonce byli tací, kteří už ani nevěděli, za co bance platí. Mezi všemi, kdo každý měsíc přinášeli do banky peníze, byli i rodiče Julie. A běda, kdyby se opozdili, byť jen o jediný den.

I když měl Krysák peněz dost, nestačilo mu to. Nepotřeboval je, ale věděl, že čím bude bohatší, tím budou ostatní chudší. A to mu dělalo ohromně dobře. Jemu se vůbec líbilo ubližovat lidem. On si v tom přímo liboval. A čím horší věc provedl, tím mu bylo líp. Vždycky celý zrůžověl, začal se plácat do kolen a smál se, až mu tekly slzy.

Jak mohl někomu ublížit, udělal to. Propustil třeba pár zaměstnanců, někomu vynadal, všem snížil plat, napsal pár pomlouvačných dopisů, nebo… To šel ulicí, volal „Čiči, čiči“, a když se nějaká hloupoučká kočka nechala zlákat, kopl ji tak, že přelétla plot a ještě týden si počítala kosti. V tu chvíli se Krysákovi udělalo tak blaze, že mu to vydrželo do příštího dne.

Pak se nedivte, že když vyráběl jed na krysy, měl špičatý nos i uši, odevšad mu trčely chlupy a očima neustále slídil, jako by hledal sýr, začali mu všichni říkat Krysák. On to však nesměl zaslechnout. To by byla pro dotyčného katastrofa.

Krysák byl také lakomý. Na Vánoce si nekoupil stromeček, na Tři krále neotevřel dětem dveře, a dokonce neměl ani psa, kočku nebo rybičku. A aby ušetřil, uklízel celý dům sám, sekal zahradu

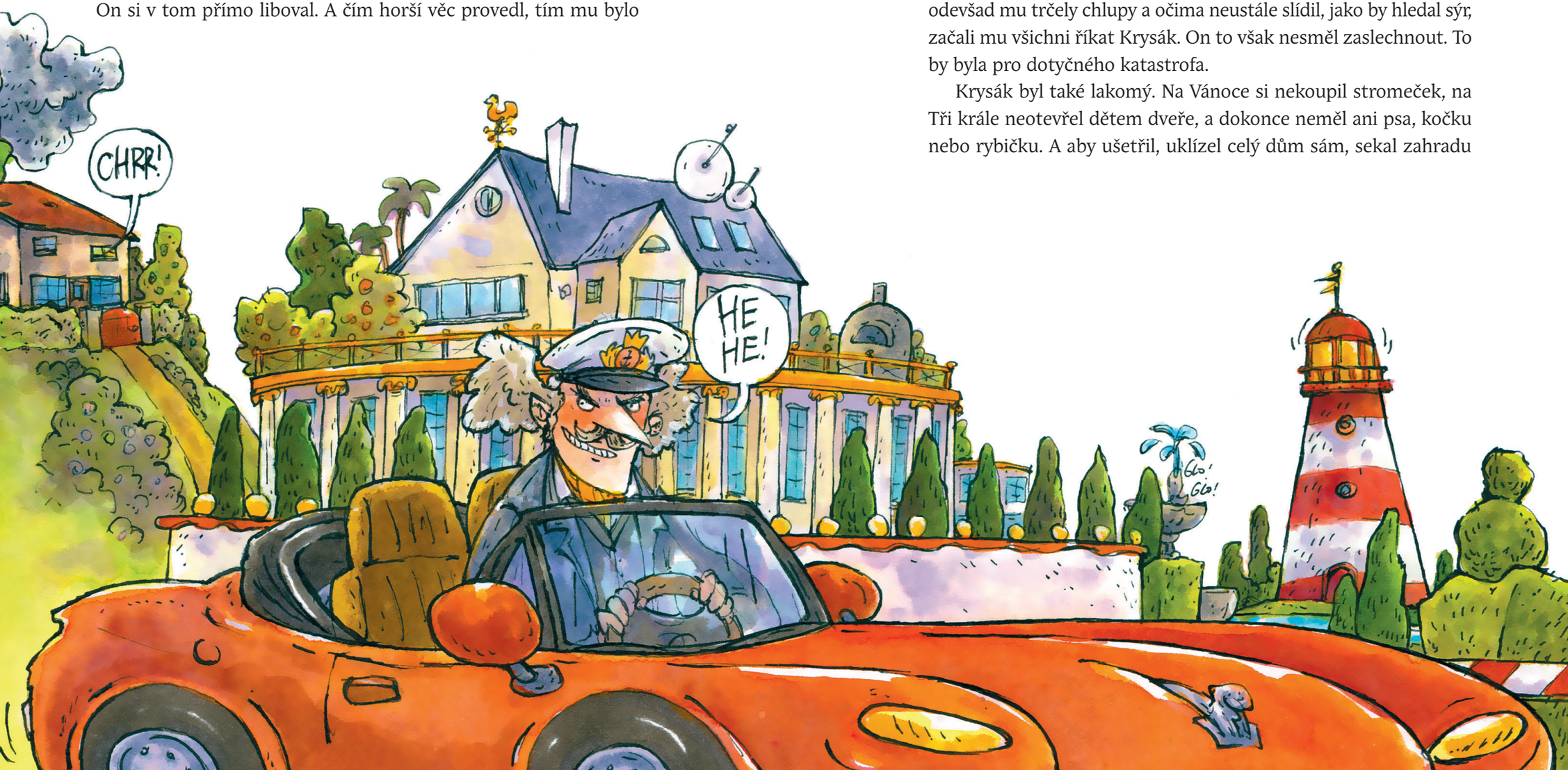

a mazal plechovou kachnu v mjáku. Říkal, že na nějaké rozhazování ho neužije, a kdyby chtěl svoje peníze rozkutálet, pošle je z kopce po silnici do rybníka.

A to nic jiného nemiloval? Ale ano, miloval – svůj kabriolet! Kdo neví, tak to je auto, které nemá střechu. Jezdí se s ním jenom v létě, a hlavně nesmí pršet. Protože když začne, připadáte si jako ve sprše. Ten jeho byl červený, leskl se jako čerstvě utržené jablko, voněl kůží, olejem a penězi. A běda tomu, kdo by se na jeho miláčka křivě podíval. Krysák by už zařídil, aby si to dotyčný pěkně odskákal.

Když měl někam jet, počkal, až nebude pršet, pak vyleštil kabriolet, až přecházel zrak, nasadil si svoji námořnickou čepici se štítkem a pomalu se rozjel k cíli. Jel právě tak pomalu, aby všichni stačili obdivovat, jak to jemu i jeho kabrioletu sluší. Rozdával úsměvy na všechny strany, ale už neviděl, jak se lidé mračí a zatínají pěsti.

A po ničem jiném netoužil? Tak kromě peněz a smutku jiných toužil po bazénu. Ale ten už se mu na pozemek nevešel. Bohužel měl plán. Doufal, že rodiče Julie jednou nezaplatí a on pak jejich dům srovná se zemí a na jeho místě si postaví malý akvapark.

Nejkratší kapitola

Táta se konečně probral a rozhlédl kolem sebe. Když si všiml Julie, zeptal se: „Máš vyčištěný zuby?“

„Se ví,“ přikývla Julie. „A měla jsem ti připomenout, že čteme první kapitolu.“

„První? Kapitolu?“ divil se táta, jako by Julie mluvila o molekule čokoládového pudingu.

Ta se podívala na medvěda vedle sebe a oba zakroutili hlavou.

Až teď si táta všiml knížky na svém klíně. Z obálky se na něj zubil pirát a jako by říkal: „Běda tobě, jestli sáhneš na moji truhlu!“

Táta si naposledy protřel oči, otevřel knížku a začal číst.

1

Uprostřed malé zátoky kotvila loď. Houpala se na moři a na vrcholu stěžně se jí třepotala vlajka s lebkou. To aby každý věděl, s kým má tu čest. Tahle loď sem připlouvala často. Ale ne proto, aby tu piráti loupili, ale aby doplnili tenčící se zásoby. V nedaleké vesnici kupovali hrách, fazole, střelný prach a tabák. Nezapomněli ani na kuřata, šnytlík a rum. Jediné, co nekupovali, byly boty a košile. Každý správný pirát totiž chodí bos a košili nosí tak dlouho, dokud se mu nerozpadne. Pak si ukradne novou.

Na lodním můstku stál kapitán a vedle něho o dvě hlavy menší pirát jménem Lí. Byl to starší muž s bílými vousy a kulatým slamákem. Zpod něho pomrkávaly šikmé oči, kterým neuniklo nic, co by se měl kapitán dozvědět. Lí pocházel z Číny a kapitán ho zdědil po otci společně s lodí.

„Dnes bude klásná den.“

„Říká se krásný den,“ opravil ho kapitán, i když věděl, že Lí to bude zítra komolit úplně stejně.

„Klásná den nedělají slova, ale lidé, ptási a slunse,“ rozumoval Lí a rozkládal přitom rukama.

U nohou kapitána stála dřevěná truhla. Měla poctivé kování a na bocích držadla, aby se dala nosit. Byla odřená, ošoupaná a na mnoha místech dřevo zčernalo. Nevypadala nijak velkolepě, ba právě naopak. A kdyby

vepředu na široké petlici nevisel veliký zámek, ani byste si jí nevšimli, a možná byste se jí dokonce báli dotknout.

Dole na palubě už piráti tušili, co se chystá, a postávali pod můstkem. Byli tu všichni, nikdo si tuhle slávu nenechal ujít. Nedočkavě přešlapovali a pozorovali můstek. Aby řeč nestála, přeli se, i když nevěděli o co, hádali se, ale nevěděli o čem, a vychloubali se, aniž by věděli čím. Ve vzduchu bylo cítit napětí.„Tiše, už to bude," vykřikl Pulec, nejmladší z pirátů.

„Piláti a psátelé, plomluví kapitán," ozval se Lí a zjednal klid.

Na lodi nastalo ticho, jen vlny dál šplouchaly o lodní bok.

„Piráti, námořníci a gentlemani. Jak jistě víte – daří se nám," spustil kapitán mocným hlasem. „Poslední dobou jsme přepadli několik lodí, které vezly velmi cinkavý a blyštivý náklad."

Piráti horečně přikyvovali.

„Ty lodě byly až příliš naloženy," řekl kapitán a starostlivě pokýval hlavou. „Kdybychom jim neodlehčili, kdo ví. Možná by se i potopily."

„Dyk jsme je stejně poslali ke dnu," ozval se Pulec.

„Neluš dlzoune," okřikl ho Lí.

Kapitán se nenechal přerušit a pokračoval: „Je čas spravedlivě vás odměnit."

Piráti se rozkřičeli jako o život a jejich radost neznala mezí. Dupali a poskakovali, a dokonce začali tančit. Nakonec si pošlapali nohy a svalili se do plachet.

Kapitán se smál a nechal své muže vydovádět. Pak zašmátral v kabátě a vylovil klíč. Piráti ztichli. Věděli, že teď přijde to nejlepší. Kapitán vsunul klíč do zámku, ozvalo se tiché klapnutí a zámek odskočil. Pak odklopil víko a po palubě se rozlilo světlo.

Truhla byla až po okraj naplněna šperky, zlatem a drahým kamením. Modré topasy, zelené smaragdy a červené rubíny se míchaly do jedné duhy. A všechna ta nádhera plavala v moři zlatých mincí. Od pokladu se blýskalo, až oči přecházely. Lesk a krásu kazilo jen několik kožených měšců, které dříve visely u pasu tlustých obchodníků. Kdo by je však otevřel, spatřil by opět zlaté mince.

„Ách," vydechli piráti jako dámy před výlohou a napínali krky, aby viděli aspoň zlomek té nádhery.

„Dlahokamy, špelky a plachy," pronesl zasněně Lí a spokojeně si hladil bílý vous.

Kapitán nechal posádku dostatečně vynadívat a pak řekl: „Vaše odvaha a chrabrost musí být náležitě odměněny. Každý z vás dostane svůj díl. Ne víc, ne míň. Právě tak akorát."

„Moje řeč," ozval se pirát v rozdrbané košili. „Pamatujete, jak jsem vodvážně hupsl na palubu tý španělský lodě? To by se mělo zvlášť vocenit."

Ostatní piráti se smáli a křičeli: „Ty jsi tam přece sletěl, nemehlo!"

„A já jsem," vykřikl pirát se zlatým zubem, „štětkou vod kanónu fláknul po kebuli toho vyšňořenýho oficíra. To bylo vohromně statečný."

„To bylo prdlajs!" ozval se ten, co seděl na soudku se střelným prachem. „To já jednoho praštil hnátou," zubil se, a přitom točil dřevěnou nohou nad hlavou.

„Vždyť je to jasný," křičel pirát, co mu bylo vždycky všechno jasný. „Každej si nahrabe tolik, kolik pobere. A komu to není jasný, tomu to vysvětlím ručně."

„Né," křičeli ostatní piráti. „Ty máš pracky jako lopaty. Po tobě by pro nás už nic nezbylo."

„Prosím, prosím," hlásil se Pulec a rukou třepetal nad hlavou jako ve škole. Nikdo si ho však nevšímal.

„Pamatujete," křičel pirát s dlouhými vlasy, „jak jsem si vzal sukni a křičel: nestřílejte, nestřílejte, jsou tu bezbranné ženy? To by se mělo vocenit mimořádně."

Piráti se řehtali, až jim tekly slzy.

„Smím prosit, madam," optal se pirát s šátkem na hlavě a poklonil se až k zemi. Ostatní piráti se smíchy váleli po palubě.

„Prosím, prosím," třepetala se ruka nejmladšího piráta.

„Ticho, pánové," zjednal kapitán klid a obrátil se na Pulce. „Pověz nám, jak bys peníze rozdělil ty."

„No, já," řekl nejmladší pirát a nejistě se rozhlédl kolem sebe, „já bych dal každému stejně!"

Nastalo ticho. Piráti se zarazili a překvapeně krčili rameny. Je to možné? Není to divné? Je to vůbec spravedlivé, ptali se sami sebe i mezi sebou. Kdo to kdy slyšel, každému dát stejně? To je nějaký nesmysl. Přemýšleli, až je z toho rozbolely hlavy a chytali se za ně.

Jako první se vzpamatoval kuchař a všechny tím zachránil.

„Já myslím," řekl, „že bychom tudle ehm... podivnost měli řádně produmat. A to nám půjde líp, když si pěkně nacpeme pupky."

To bylo něco pro ostatní.

„Ať žije kuchař," volali a plácali se do stehen. Měli radost, že bude jídlo a že to těžké přemýšlení mohou na chvíli odložit.

„Dobrá," řekl kapitán, sáhl do truhly a hodil mezi piráty pár mincí. „Kupte čuníka, víno a nezapomeňte na tabák a rum. Až se najíme, budeme pokračovat."

Pak truhlu s bouchnutím zavřel a zacvakl zámek.

Táta a indiáni

Táta dočetl a tiše zavřel knížku. Poslouchal, jak Julie pravidelně oddychuje a už se chtěl zvednout a tiše odejít.

„Ta truhla by se nám hodila," řekla Julie a otevřela oči.

„Myslel jsem, že už spíš," usmál se táta. „Proč by se nám hodila?"

„Vždyť jsi to četl, tati. Ta truhla je hotový poklad. Je až po okraj nacpaná drahým kamením, šperky a zlaťáky. Jen si nabrat. A my bychom si nabrat potřebovali."

„A to říkal kdo?" podivil se táta a pokusil se usmát.

„No máma," přiznala Julie. „Říkala, že nemáme peníze a že se budeme brzy stěhovat."

Táta vzdychl a úsměv se mu z tváře vytratil. On už byl takový. Raději mluvil o trpaslících, divoženkách a ostrovech ztracených uprostřed oceánů.

„Nó – hmmm – víš," začal ztěžka, jako by tlačil železniční vagón. „Máma má tentokrát trošičku pravdu. Práci na poště mám jen do konce měsíce a bez práce si nemůžeme dovolit tenhle dům."

„Jak nemůžeme? Vždyť je náš," divila se Julie.

„Je i není," řekl táta. „Dům i všecko, co vidíš kolem sebe, je naše. Od komína až k poslednímu máminu kolíčku na prádlo. To všechno je naše. Akorát…"

„Jaký akorát?" skočila mu do řeči Julie. „V tom přeci nemůže být žádný háček!"

Ale byl. A ne háček, ale pořádný hák. Aby si Julie, máma a táta mohli říct ‚Tenhle dům je náš,' zbývalo jediné – zaplatit Krysákově bance jeden bambilión peněz. Tolik? Možná to byla jen půlka bambiliónu, nebo čtvrtka. Možná dokonce ještě míň, ale to je jedno. Juliin táta dostával na poště akorát tolik, aby měli na jídlo a jednu splátku Krysákově bance.

„Už tomu rozumíš?" zeptal se táta smutně. „Každý měsíc musíme zaplatit Krysákově bance peníze. A jakmile skončím na poště,